

MRTVI DO MRAKA

Charlaine Harris

Iz angleščine prevedla Tanja Njivar

mettis
BUKVARNA

Charlaine Harris

Mrtvi do mraka

prva izdaja

Naslov izvirnika:
Dead until Dark

Copyright: DEAD UNTIL DARK © 2001 By Charlaine Harris Schulz

Copyright © 2009 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor

Za založnika: Goran Potočnik Černe

Leto izida: 2010

Leto natisa: 2010

Prevedla: Tanja Njivar

Lektorirala: Jana Kolarič

Uredil: Goran Č. Potočnik

Oblikovanje in prelom: Mateja Goršič

Fotografija na naslovnici: © shutterstock.com/olly

Tisk: Dikplast, d.o.o.

Naklada: 1000

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-312.9

HARRIS, Charlaine

Mrtvi do mraka / Charlaine Harris ; [prevedla Tanja Njivar]. -
1. izd. - Maribor : Mettis bukvarna, 2010

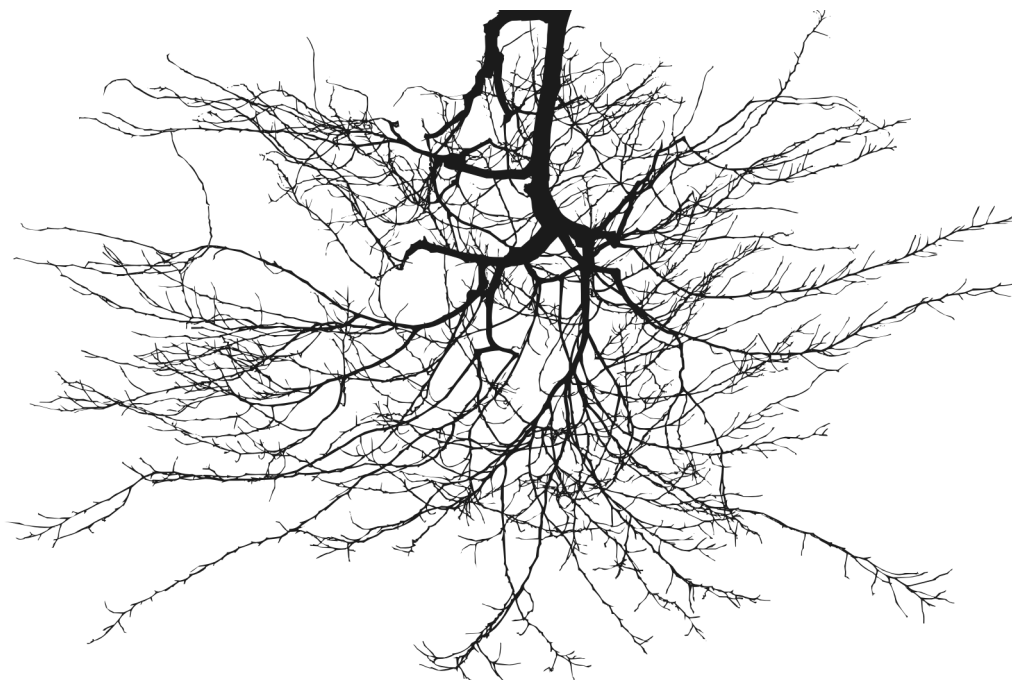
Prevod dela: Dead until dark

ISBN 978-961-92728-5-5

250784256

*Zahvaljujem se vsem, ki so verjeli v to knjigo —
Deanu Jamesu, Toni L. P. Kelner,
in
Garyju ter Susan Nowlin.*

1

Na prihod vampirja sem čakala leta, ko je nenadoma vstopil. Odkar so vampirji pred dvema letoma prilezli iz svojih krst (kot so se radi sami šalili), sem upala, da se bo eden pojavil v Bon Tempsu. V našem malem mestecu so živele številne manjšine — zakaj pa ne še najnovejša, uradno priznani živi mrličji? Toda podeželska severna Louisiana očitno ni bila preveč privlačna za vampirje; po drugi strani pa je bil New Orleans njihovo pravo zbirališče — tipična Anne Rice, kajne?

Od Bon Tempsa do New Orleansa ni tako daleč in vsakdo, ki je vstopil v bar, je trdil, da jih tam najdeš na vsakem vogalu, čeprav bi bilo bolje, da jih ne bi.

A jaz sem čakala na svojega vampirja.

Kot ste že verjetno ugotovili, ne hodim veliko na zmenke. Vendar ne zato, ker ne bi bila čedna. Saj sem.

Sem svetlolasa, modrooka petindvajsetletnica z lepimi nogami, s čvrstimi prsmi in z vitkim stasom. V svoji vroči natakarski uniformi, ki jo je za nas izbral Sam, sem videti odlično: črne kratke hlače, bela majica, bele nogavice, črni športni copati Nike.

Čeprav imam pomanjkljivost. Vsaj tako o njej razmišljam jaz.

Drugi obiskovalci bara pa pravijo, da sem le nora.

Kakorkoli, zaključim lahko, da skoraj nikoli nisem bila na zmenku. Torej meseni užitki niso moja najmočnejša vrlina.

In zdaj je sedel za mojo mizo — vampir.

Nemudoma sem vedela, kdo je. Osupnilo me je, da se nihče drug ni obrnil. Niso ga prepoznali! Jaz pa sem zagledala njegovo svetlečo se kožo in preprosto vedela.

Od veselja bi lahko zaplesala, in pravzaprav tudi sem naredila nekaj korakov, kar tam ob točilni mizi. Moj šef Sam Merlotte je odvrnil pogled od pijače, ki jo je mešal, in se mi rahlo nasmehnil. Zgrabila sem pladenj ter krpo in odkorakala k vampirjevi mizi. Upala sem, da se mi šminka še ni izbrisala in da je čop na glavi še vedno trdno spet. Rahlo sem bila napeta, kotički ust so se mi vihali v nasmeh.

Videti je bil zatopljen in imela sem ga priložnost še enkrat dobro premeriti od nog do glave, preden je dvignil pogled. Ocenila sem, da je visok okoli metra osemdeset. Imel je goste rjave lase, urejeno počesane nazaj, njegov ovratnik in zalizci pa so bili videti nenavadno staromodni. Seveda je bil bled; hej, saj je bil mrtev, vsaj če si verjel

starodavnim zgodbam. Politično korektna teorija, ki so jo vampirji sami javno podpirali, je trdila, da je bil ta človek žrtev virusa, zaradi katerega je bil mrtev več dni in od tedaj alergičen na svetlobo, srebro in česen. Podrobnosti so bile odvisne od tega, kateri časopis si bral. Dandanes namreč povsod pišejo o vampirskih zadevah.

Kakorkoli, njegova usta so bila očarljiva, ostro oblikovana, in imel je temne obrvi. Njegov nos se je vil naravnost s čela in videti je bil kot princ z bizantinskega mozaika. Ko je nazadnje le dvignil pogled, sem uzrla njegove oči, ki so bile še temnejše od njegovih las, zato je bil njegov beli obraz videti še bolj bled.

»S čim vam lahko postrežem?« sem veselo vprašala, in to ne le z besedami.

Namrščil je obrvi. »Imate ustekleničeno umetno kri, prosim?« je vprašal.

»Ne, žal mi je! Sam jo je naročil. Pripeljali jo bodo naslednji teden.«

»Potem pa rdeče vino, prosim,« je odvrnil s hladnim in čistim glasom kot čist pojoč dih. Zasmejala sem se na glas. Bilo je preveč popolno.

»Ne ozirajte se na Sookie, gospod, nora je!« se je oglasil znani glas s klopi ob steni. Vse moje veselje je izginilo, čeprav so se mi ustnice še vedno raztezale v nasmeh. Vampir je strmel vame in opazoval, kako je z mojega obraza izginjalo življenje.

»Takoj vam prinesem vino,« sem odgovorila in odkorakala, ne da bi enkrat samkrat pogledala k samovšečnemu obrazu Macka Rattraya. On in njegova žena

Denise sta prišla skoraj vsak večer. Poimenovala sem ju gospod in gospa Podganar. Odkar sta se preselila v prikolico na ulici Four Tracks, sta se na vse pretege trudila narediti me nesrečno. Upala sam, da bosta izginila iz Bon Tempa tako nenadoma, kot sta se prikazala.

Ob njunem prvem obisku Merlotta sem nevljudno prisluškovala njunim mislim — saj vem, precej nesramno od mene. A tudi jaz se dolgočasim kot vsi drugi. In čeprav se neprestano trudim preslišati misli drugih, ki skušajo vdreti v mojo glavo, se včasih le vdam. Tako sem vedela nekaj stvari o paru Rattray, ki jih ni najbrž nihče drug. Prvo, bila sta v zaporu, čeprav nisem vedela, zakaj. Drugo, brala sem umazane misli Macka Rattraya o meni. In nato sem slišala še Denisine misli, kako je pred dvema letoma rodila in zapustila otroka, ki ni bil Mackov.

Poleg tega pa nista dajala napitnine.

Sam je natočil kozarec rdečega vina in gledal k vami-pirjevi mizi, medtem ko je postavil kozarec na pladenj.

Ko se je Sam obrnil k meni, sem vedela, da je tudi on prepoznal živega mrliča. Samove oči so bile modre kot oči Paula Newmana, za razliko od mojih nerazločno modro sivih. Tudi Sam je svetlolas, a njegovi lasje so neubogljivi in skoraj žareče rdeče zlati. Vedno je nekoliko zagorel, in čeprav je v oblačilih videti vitek, sem ga videla na lastne oči razkladati tovornjak in opazila, da ima zelo močne in razvite roke. Nikoli ne poslušam Samovih misli. On je moj šef. V preteklosti sem morala že dati odpoved, ker

sem odkrila skrivnosti, ki jih nisem želela vedeti o svojem šefu.

A Sam ni ničesar pripomnil, le podal mi je vino. Preverila sem kozarec in se prepričala, da je bleščeče čist, ter se odpravila nazaj k vampirjevi mizi.

»Vaše vino, gospod,« sem uglajeno rekla in previdno postavila kozarec na mizo naravnost predenj. Znova me je pogledal in jaz sem strmela v njegove prelepe oči, dokler sem le lahko. »Uživajte!« sem mu ponosno odvrnila. Za mano je zakričal Mack Rattray. »Hej, Sookie! Prinesi nama nov vrč piva!« Zavzdihnila sem in se obrnila, da z mize Podganarjev poberem prazen vrč. Opazila sem, da se je Denise nocoj izredno potrudila za svoj videz. Oblečena je bila v kratko majico in kratke hlače, njeni skuštrani rjavi lasje pa so bili elegantno razmršeni. Denise ni bila ravno čedna, vendar je bila tako načičkana in samozavestna, da si potreboval precej časa za to spoznanje.

Malo pozneje sem osuplo ugotovila, da sta Rattraya prisedla k vampirjevi mizi. Pogovarjala sta se z njim. Nisem opazila, da bi odgovarjal z zanimanjem, a tudi odšel ni.

»Samo poglej!« sem nejevoljno dejala svoji sodelavki Arlene. Arlene je rdečelasa in pegasta in deset let starejša od mene. Poročena je bila že štirikrat. Ima dva otoka, toda včasih se mi zdi, da se vede, kot da sem jaz njen tretji.

»Nov obiskovalec, kaj?« je vprašala z nezanimanjem. Arlene je trenutno hodila z Renejem Lenierjem. Čprav

nisem čutila privlačnosti med njima, je bila videti precej zadovoljna. Mislim, da je bil Rene njen drugi mož.

»Oh, vampir je,« sem odvrnila le zato, da bi z nekom delila svoje zadovoljstvo.

»Resnično? Tukaj? No, kdo bi mislil,« je z rahlim nasmehom odgovorila, le da bi podprla moje zadovoljstvo. »A ni preveč pameten, ljubica, če sedi s Podganarjevima. Po drugi strani pa mu Arlene prireja pravo predstavo.«

Ko mi je Arlene razjasnila položaj, sem hitro dojela; zaradi svojih izkušenj in moje neizkušenosti je precej boljša pri razkrivanju seksualnih zadev kot jaz.

Vampir je bil lačen. Pogosto sem poslušala, da umetna kri, ki so jo razvili Japonci, zadovolji njihovo potrebo po hrani, ne poteši pa njihove prave lakote. To je bil tudi razlog, zakaj so se občasno dogajale 'nesrečne nezgode'. (To je bil vampirski evfemizem za krvave pohode na ljudi.) In natanko v tistem trenutku je Denise Rattray nastavljala svoj vrat in obračala glavo ..., kakšna *prasica*.

Nato je v bar vstopil moj brat Jason, pristopil k meni in me objel. Natanko ve, da tako ženske kot moški, ki želijo biti ljubljene, padajo na takšne osladnosti. Torej mu je objem prinesel dvojno zmago. Saj ne, da bi Jason poleg svoje osebnosti potreboval še dodatne točke. Zelo je čeden. Vendar zna biti tudi zloben, a večina žensk je pripravljenih to spregledati.

»Hej, sestrice, kako je babica?«

»V redu, nič novega. Pridi jo kaj obiskat!«

»Bom. Kdo pa je danes samski?«

»Sam poglej!« Ko je začel Jason pogledovati po baru, so številne ženske roke začele popravljati lase, srajce, šminko.

»Hej. Poglej, DeeAnne! Je sama?«

»Prišla je s tovornjakarjem iz Hammonda. Na stranišču je. Pazi se!«

Jason se je zarežal in čudila sem se, da druge ženske ne opazijo egoizma v njegovem nasmehu. Celo Arlene si je ob Jasonovem prihodu popravila svojo majico in ona bi po štirih zakonih že lahko bolje presodila moškega. Druga sodelavka Dawns je vrgla lase nazaj in se vzravnala, da so ji prsi kar poskočile. Jason ji je prijazno pomahal. Pretvarjala se je, da je ne zanima. Že večkrat je šla z njim na zmenek, a je še vedno želela biti opažena.

Imela sem polne roke dela — v soboto zvečer vsakdo obišče Merlotte, obeta si pač nekaj akcije —, zato sem za trenutek izpustila svojega vampirja izpred oči. A ob prvi priložnosti sem preverila, kako je z njim, in še vedno je klepetal z Denise. Mack pa je buljil vanj tako pohlepno, da me je zaskrbelo.

Stopila sem bliže k mizi in strmela v Macka. Nazadnje sem se prepustila in prisluhnila mislim.

Mack in Denise sta bila zaprta zaradi napada na vampirje in kraje njihove krvi.

Globoko vznemirjena sem nagonsko odnesla vrč piva k eni od glasnih miz. Ker naj bi vampirjeva kri začasno olajšala simptome bolezni in povišala spolno moč podobno kot prednizon ali viagra, je bilo veliko povpraševanja po pravi, čisti vampirski krvi. Kjer pa je povpra-

ševanje, je tudi ponudba; v tem primeru sta bila to bedna gospod in gospa Podganar. Nekoč sta namerno ujela vampirje, jim izčrpala kri in nato prodajala majhne epurivete krvi za več kot dvesto dolarjev za kos. Kri je bila na trgu že vsaj dve leti. Nekateri uporabniki so znoreli po zaužitju čiste vampirske krvi, a to ni niti malo zamajalo trga.

Pravilo je bilo, da vampirji brez krvi ne vzdržijo dolgo. Tatovi vampirske krvi so jih pustili privezane ali pa so jih preprosto odvrgli nekje na samem. In ko je sonce vzšlo, veste, kaj je sledilo. Vsake toliko časa pa se je zgodba tudi obrnila; vampirju se je uspelo osvoboditi in dobili smo mrtve tatove krvi.

In zdaj je moj vampir vstajal in se odpravljal s Podganarjevima. Z Mackom sva se spogledala in opazila sem, da ga je moj izraz na obrazu vznemiril. Obrnil se je in me ignoriral tako kot vsi drugi.

To me je ujezilo. Resnično ujezilo.

Kaj naj storim? Ko sem se tako borila sama s sabo, so odšli skozi vrata. Bi mi vampir verjel, če bi stekla za njimi in mu povedala? Nihče drug mi ni. Če pa bi mi po naključju že, bi me zasovražili in se me bali, ker lahko berem skrite misli. Arlene me je nekoč prosila, naj razberem misli njenega četrtega moža, ko jo je prišel iskat. Bila je precej prepričana, da bo zapustil njo in otroka. A tega nisem storila, kajti nisem želela izgubiti edine prijateljice. In celo Arlene me tega ni prosila naravnost, kajti to bi pomenilo priznanje, da imam to sposobnost, to

prekletstvo. Ljudje tega niso upali priznati. Morali so verjeti, da sem nora. In včasih sem skoraj bila!

Tako sem trepetala, zmedena in prestrašena in jezna, nakar sem spoznala, da moram ukrepati. Mackov pogled, ki mi ga je namenil, me je razdražil — kot da bi bila nepomembna.

Odhitela sem k Jasonu, ki se je ravno trudil očarati DeeAnne. Čeprav ni potreboval veliko truda, kar je bilo splošno znano. Na njeni drugi strani pa je srepro gledal tovarnjakar iz Hammonda.

»Jason,« sem resno zaklicala. Obrnil se je in mi podaril svarilni pogled. »Poslušaj, imaš v kombiju še vedno verigo?«

»Nikoli ne odidem od doma brez nje,« je lenobno odvrnil in iskal znake težav na mojem obrazu. »Se boš pretepala, Sookie?«

Nasmehnila sem se mu, saj sem bila vajena njegovega zbadanja. »Resnično upam, da ne,« sem veselo odgovorila.

»Hej, potrebuješ pomoč?« Konec koncev je bil le moj brat.

»Ne, hvala,« sem dejala in skušala zveneti mirno. Nato sem odkorakala do Arlene. »Poslušaj, malo prej moram oditi! Moje mize so skoraj prazne, me lahko nadomeščaš?« Nikoli si nisem mislila, da bom Arlene prosila kaj takšnega, čeprav sem jaz njo pogosto nadomeščala. Takoj mi je ponudila pomoč. »Hvala ti,« sem odvrnila. »Če boš počistila moje mize, jaz v zameno po-

čistim skladišče. Mogoče se mi bo pozneje celo uspelo vrniti.«

Arlene je navdušeno pokimala z rdečo grivo.

Namenila sem se k vratom za osebje in z rokami namignila Samu, kam grem.

Prikimal je. Ni bil videti vesel.

Tako sem odšla skozi zadnja vrata in skušala kar najtiše stopati po pesku. Parkirišče za uslužbence je bilo zadaj za barom — skozi vrata, ki so vodila v skladišče. Na njem je stal kuharjev avto, Arlenin, Dawnin in moj. Na moji desni, proti vzhodu, pa je stal Samov kombi, naravnost pred njegovo prikolico.

Podala sem se čez prodnato parkirišče za uslužbence k parkirišču za goste zahodno od bara, ki je bilo veliko večje. Prostor, kjer je stal bar, je bil obkrožen z gozdom in robovi parkirnih mest so bili večinoma posuti s peskom. Sam je poskrbel za dobro razsvetljava in zaradi nadrealističnih visokih luči je bilo vse videti precej nenavadno.

Zagledala sem odrgnjeni rdeči športni avto Podganarjev in vedela, da sta blizu.

Nazadnje sem le našla Jasonov poltovornjak. Bil je črne barve in po naročilu ob strani pobarvan z zeleno modrimi in rožnatimi črtami. Brez dvoma je bil rad opažen. Odprla sem prtljažnik, premetala stvari in poiskala verigo. Debelo, dolgo verigo, ki jo je hranil za primere pretepa. Zvila sem jo in pritisnila k sebi, da ne bi žvenketala.

Za trenutek sem pomislila. Edini kotiček na samem, kamor bi Rattraya lahko odpeljala vampirja, je bilo par-

kirišče, kjer so drevesa zakrivala avtomobile. Tako sem se splazila tja, hitro in tiho.

Vsakah nekaj sekund sem se ustavila in prisluhnila. Kmalu sem zaslišala slabotno stokanje. Skrila sem se med avtomobili in jih v trenutku zagledala natanko tam, kjer sem domnevala. Vampir je ležal na hrbtu, njegov obraz je izražal bolečino in na zapestjih ter gležnjih je imel prekrižane tanke verižice. Srebro. Poleg Denisinih nog sta ležali že dve epruveti krvi, ko je začela na cevko z iglo pripenjati še tretjo. Čvrsto zategnjena obveza nad njegovim komolcem se je zažirala v kožo.

S hrbtom sta bila obrnjena proti meni, zato me ni sta opazila. Razvezala sem zvito verigo, da bi lahko zamahnila z njo. Koga naj napadem najprej? Oba sta bila majhna in zlobna.

Spomnila sem se Mackove prezirljive odslovitve in dejstva, da mi nikoli ni pustil napitnine. Mack bo prva žrtev.

Pravzaprav se nisem še nikoli tepla. Nekako sem se tega zdaj celo veselila.

Skočila sem izza avtomobila in zavihtela verigo. Zadela sem Macka po hrbtu, ko je klečal zraven svoje žrtve. Zakričal je in skočil pokonci. Po bežnem pogledu je Denise poskusila zapreti tretjo epruveto. Mackove roke so segle v škornje in izvlekle nekaj svetlečega. Pogoltnila sem slino. V roki je držal nož.

»Oh-ah,« sem se oglasila in se mu režala.

»Ti nora prasica!« je zavpil. Zvenel je, kot da bi bil navdušen, da bo lahko uporabil nož. Preveč vznemirjena